

New Hope Luterilainen Seurakunta

189 Regent Street
Sudbury, Ontario
P3C 4C4

20.11.2022 – Tuomiosunnuntai

Kristus, kaikkeuden Herra

Tekstit

Psalmi

Ps. 143:1 – 10

1. lukukappale

Dan. 7:9 – 10, 13 – 14

2. lukukappale

2. Tess. 1:3 – 10

Evankeliumi

Matt. 25:31 – 46

Esirukouksissamme: Leena, Eero, Ron, Ruth, Marilyn.

Tulevia tapahtumia

Ti 22.11.

klo 14.00

Kammari **Impola**

klo 19.00

Eng. Raamattupiiri **Zoom**

Ke 23.11.

klo 10 – 1

Kahvitauko **Regent St.**

To 24.11.

klo 18.30

Raamattupiiri **Zoom**

Su 27.11.

klo 9.00

Kaksikielinen jumalanpalvelus **Voima**

klo 10.15

Seurakunta kokous **Voima**

Psalmi: Ps. 143:1 – 10

Daavidin psalmi.

Herra, kuule rukoukseni, ota vastaan pyyntöni! Sinä uskollinen, sinä vanhurskas, vastaa minulle! Älä vaadi palvelijaasi tuomiolle, sillä sinun edessäsi ei yksikään ole syytön. Vihamieheni vainoaa henkeäni, hän polkee elämäni jalkoihinsa, hän suistaa minut pimeyteen, kauan sitten kuolleitten joukkoon. Voimani ovat lopussa, sydämeni jähmettyy. Minä muistelen menneitä aikoja, mietin kaikkia tekojasi, ajattelen sinun kättesi töitä. Minä kohotan käteni sinun puoleesi, sieluni janoaa sinua kuin kuivunut maa. (*selä*) Vastaa minulle, Herra! Vastaa pian, kauan en enää jaks! Älä kätke minulta kasvojasi, muutoin olen haudan partaalla. Sinuun minä turvaan – osoita laupeutesi jo aamuvarhaisesta! Sinun puoleesi minä käännyin – opeta minulle tie, jota kulkea! Herra, pelasta minut vihollisteni käsistä! Sinun luonasi olen turvassa. Sinä olet minun Jumalani – opeta minua täyttämään tahtosi! Sinun hyvä henkesi johdattakoon minua tasaista tietä.

1. lukukappale: Dan. 7:9 – 10, 13- 14

Kun minä sitä katselin, istuimet asetettiin paikoilleen, ja Ikaikainen istuutui. Hänen pukunsa oli valkea kuin lumi ja hänen hiuksensa ja partansa kuin puhdas villa. Hänen valtaistuimensa oli tulen liekkejä, ja sen pyörät olivat palavaa tulta. Hänen luotaan lähti liikkeelle tulinen virta. Tuhannet ja taas tuhannet palvelivat häntä, miljoonat seisoivat odottaen hänen edessään. Oikeus asettui istumaan, ja kirjat avattiin.

Yhä minä katselin yöllisiä näkyjä ja näin, miten taivaan pilvien keskellä tuli eräs, näöltään kuin ihminen. Hän saapui Ikaikaisen luo. Hänet saatettiin Ikaikaisen eteen, ja hänelle annettiin valta, kunnia ja kuninkuus, kaikkien kansojen, kansakuntien ja kielten tuli palvella häntä. Hänen valtansa on ikuinen valta, joka ei katoa, eikä hänen kuninkuutensa koskaan häviä.

2. lukukappale: 2. Tess. 1:3 – 10

Meidän tulee aina kiittää Jumalaa teidän vuoksenne, veljet. Siihen on täysi syy, koska teidän uskonne kasvaa kasvamistaan ja koska rakkaus toisianne kohtaan yhä lisääntyy teissä kaikissa. Me voimmekin ylpeinä kertoa Jumalan seurakunnissa teistä ja teidän kestävydestänne ja uskostanne kaikissa vainoissa ja ahdingoissa, joiden keskellä elätte. Ne todistavat Jumalan oikeudenmukaisesta tuomiosta, siitä, että hän hyväksyy teidät valtakuntaansa, jonka vuoksi te nyt myös kärsitte. Jumala on oikeudenmukainen: hän antaa teidän ahdistajienne joutua ahdinkoon, mutta ahdistetut – niin teidät kuin meidätkin – hän päästää siitä, kun Herra Jeesus väkevien enkeleittensä kanssa ilmestyy taivaasta tulenlieskojen keskellä ja rankaisee niitä, jotka eivät tunne Jumalaa eivätkä suostu olemaan kuuliaisina Herramme Jeesuksen evankeliumille. Heidän rangaistuksenaan on ikuinen kadotus, ero Herrasta ja hänen voimansa kirkkaudesta, kun hän tuona päivänä saapuu ottamaan vastaan pyhiensä kunnioituksen ja kaikkien uskoviensa ylistyksen. Olettehan tekin niitä, jotka ovat uskoneet meidän todistuksemme

Evankeliumi: Matt. 25:31 – 46

Jeesus sanoi opetuslapsille:

”Kun Ihmisen Poika tulee kirkkaudessaan kaikkien enkeliensä kanssa, hän istuu kirkkautensa valtaistuimelle. Kaikki kansat kootaan hänen eteensä, ja hän erottaa ihmiset toisistaan, niin kuin paimen erottaa lampaat vuohista. Hän asettaa lampaat oikealle ja vuohet vasemmalle puolelleen. Sitten kuningas sanoo oikealla puolellaan oleville: ’Tulkaa tänne, te Isäni siunaamat. Te saatte nyt periä valtakunnan, joka on ollut valmiina teitä varten maailman luomisesta asti. Minun oli nälkä, ja te annoitte minulle ruokaa. Minun oli jano, ja te annoitte minulle juotavaa. Minä olin koditon, ja te otitte minut luoksenne. Minä olin alasti, ja te vaatetitte minut. Minä olin sairas, ja te kävitte minua katsomassa. Minä olin vankilassa, ja te tulitte minun luokseni.’

Silloin vanhurskaat vastaavat hänelle: ’Herra, milloin me näimme sinut nälissäsi ja annoimme sinulle ruokaa, tai janoissasi ja annoimme sinulle juotavaa? Milloin me näimme sinut kodittomana ja otimme sinut luoksemme, tai alasti ja vaatetimme sinut? Milloin me näimme sinut sairaana tai vankilassa ja kävimme sinun luonasi?’ Kuningas vastaa heille: ’Totisesti: kaiken, minkä te olette tehneet yhdelle näistä vähäisimmistä veljistäni, sen te olette tehneet minulle.’

Sitten hän sanoo vasemmalla puolellaan oleville: ’Menkää pois minun luotani, te kirotut, ikuisen tuleen, joka on varattu Saatanalle ja hänen enkeleilleen. Minun oli nälkä, mutta te ette antaneet minulle ruokaa. Minun oli jano, mutta te ette antaneet minulle juotavaa. Minä olin koditon, mutta te ette ottaneet minua luoksenne. Minä olin alasti, mutta te ette vaatettaneet minua. Minä olin sairas ja vankilassa, mutta te ette käyneet minua katsomassa.’

Silloin nämäkin kysyvät: ’Herra, milloin me näimme sinut nälissäsi tai janoissasi, kodittomana tai alasti, tai sairaana tai vankilassa, emmekä auttaneet sinua?’ Silloin hän vastaa heille: ’Totisesti: kaiken, minkä te olette jättäneet tekemättä yhdelle näistä vähäisimmistä, sen te olette jättäneet tekemättä minulle.’

Ja niin he lähtevät, toiset iankaikkiseen rangaistukseen, mutta vanhurskaat iankaikkiseen elämään.”

Saarna Pastori Johanna Porkola

Nyt odotamme, että pastori selittäisi tekstin niin, että voisimme jatkaa päiväämme ja elämäämme rauhallisin mielin, niin kuin ennenkin. Näin ei tule käymään.

Tällä Raamatun tekstillä on kirkkokansaa peloteltu muinoin liiankin kanssa. *Dies Irea, Vihan päivä kauhistava* -virsi on kaikunut monessa keskiaikaisessa kirkossa ja myös meillä luterilaisella ajalla. Nyt elämme aikaa jolloin siitä, Vihan päivästä ei saisi puhua. Olemme toisessa ääripäässä, johon minkäänlainen puhe pahasta ja kritiikki eivät kuulu. Jos kirkon jäsen ei pidä kuulemastaan hän näpsäyttää itsensä pois kirkosta ja valitsee toisen eteerisemmän ja eksoottisemman vaihtoehdon ja elämäntavan. Näin ainakin Suomessa, jossa kirkosta voi erota netissä näppäintä klikkaamalla. Yksi tapa, hyvinkin suosittu täälläkin, on olla kuulumatta mihinkään. Niin välttyy siitäkin vastuusta ja kenties pahasta mielestä.

Tässä tekstissä ei ole mitään epäselvää. Teksti ei ole kulttuuri- ja aikasidonnainen josta voisimme vieraantua. Tämä kaikki meillä on ympärillämme. Meillä on nälkäisiä, meillä on kodittomia, meillä on sairaita, on vankeja vankiloissa. Kaikkea tätä me näemme ympärillämme ja kuitenkin ajattelemme, että se ei ehkä kuitenkaan ole minun asiani: ”Mitäs olet itsesi tuohon asemaan hankkinut! Ei ole minun asiani huolehtia.” Ajatellaan, että se on yhteiskunta, kaupunki, tai joku järjestö, joka huolehtii. Joku sanoo nyt mielessään, että kyllähän minä tätä kaikkea teen. Hyvä. Niin pitääkin. Sitten herää se kysymys, teenkö tarpeeksi. Autanko tarpeeksi? Avaanko oveni jokaiselle kodittomalle? Joku sanoo mielessään, että pastori taitaa saarnata lakia, eikä evankeliumia. Mistä sinä luet tästä tekstistä evankeliumin? Siksi se onkin niin kauhea. Jeesus saarnaa lakia! Mitä olet tehnyt, mitä olet jättänyt tekemättä. Meille voi tulla yllätyksenä se että Jeesus tuli todellakin teroittamaan meille sen mikä on Jumalan tahto. Kymmenen käskyä olivat Jumalan tahto. Ne ovat sitä edelleen. Ei Jumalan tahtoa kumota. Matteuksella tämä puoli korostuu.

On kuitenkin tartuttava kuin hukkuva oljenkorteen. Minulle tuon evankeliumitekstin oljenkorsi on viimeisessä jakeessa. *Ja niin he lähtevät, toiset iankaikkiseen rangaistukseen, mutta vanhurskaat iankaikkiseen elämään.”* Otamme nyt Lutherin avuksi; Kuka on vanhurskas? Kuka vanhurskauttaa? Ainoastaan Jumala vanhurskauttaa. Ensin on Jumalan teko, Jumalan Rakkaus joka kohdistuu ihmiseen, ei mihinkään ja tekee Rakkaudellaan tämän eläväksi. Jumala vanhurskauttaa, Jumala tekee ihmisen oikeamieliseksi, Jumala tekee ihmisen itselleen kelpolliseksi. Ihminen ei tee mitään, Jumala tekee. Tämä Jumalan rakkaus synnyttää Rakkauden tekoja.

Luther toistaa ajatustaan: Tee lähimmäisesellesi niin kuin Kristus on tehnyt sinulle. Ilman tuota Kristuksen vaikutusta ei ole mahdollista tehdä hyvää. No, nyt joku ajattelee että kyllähän se nyt on mahdollista. Hindut esimerkiksi ruokkivat maansa kaduilla köyhiä ja kodittomia. Todellista laupeuden työtä. Mutta ajatellaampa tätä asiaa, ei kierrellä. Jos ei ole saanut kokea sitä suurta Rakkautta, joka tulee Kristuksesta, niin miten voisi rakastaa läheskään edes sinne päin? Vaikka muissak uskonnoissa tehdään laupeuden tekoja, niin missä muussa uskonnossa tai toimintamallissa Jumala tai jumaluus ei vaadi meiltä mitään muuta kuin uskoa itseään kohtaan, ja senkin hän itse lahjoittaa. Eikä se ole aivan uskomaton! Monissa uskonnoissa laupeuden tekoja

tehdään, koska on pakko, jos haluaa saada taivaassa tai seuraavassa elämässä paremman paikan.

Kaikki teot on suunnattava lähimmäiseen. Jos väität olevasi uskossa, niinkuin joissakin kristillisissä traditiossa sanotaan, niin uskon pitää näkyä jollakin tavalla. Tähän Matteus viittaa tässä tekstissä jonka luemme. Viime sunnuntaina luimme morsiusneidoista ja siinä on tuo sama ajatus. Jos olet kristitty, vanhurskautettu, valosi tulee näky- muille. Se valo, öljy on Rakkauden teot. Se saattaa kuulostaa melko uuvuttavalta. Mutta onko se? Kuulen monesti ihmisiltä, jotka pyyteettömästi toimivat erilaisissa vapaaehtoistehtävissä, että he ovat saaneet niin paljon itselleen: Ei tämä ole raskasta. Ja niinhän se on, ei ole mitenkään raskasta auttaa, kun on Kristus koko ajan mukana, kun on yhteys ylöspäin koko ajan auki.

Lutherin mukaan kristittyjen tulisi olla tekemisissä vain syntisten ja puutteellisten ihmisten kanssa. Sitähän me kaikki olemme. Kirkko on *parantumattomien ihmisten sairaala*. Kristuksen valtakunta on alituista toinen toisensa kantamista. Tämä on evankeliumin summa. Kristuksen valtakunta on laupeuden ja armon valtakunta, se ei ole mitään muuta kuin alituista toisen kantamista. Kristus kantaa meidän kurjuuttamme ja sairauksiamme ja me kannamme toisiamme.

Joten miten on mahdollista, että on kaikesta tästä uskosta huolimatta, olen voinut kävellä nälkäisen ohi? Miten on mahdollista, että emme kaikki ole käyneet vankiloissa? Johtuuko se siitä, että Kristus ei ole saanut meissä tarpeeksi alaa. Kristus ei ole siivonnut sisintämme tarpeeksi. Täytämmekö itseämme liikaa jollakin muulla. Kaikenlaiseen jonnin joutavaan käytämme aikaamme.

Sisimpämme on täynnä itsekkyyttä. Auttaako rukoilu? Auttaako se, jotta Jumalan Rakkaus olisi suurempaa, kuin minun oma ns. pakotettu rakkauteni. Emmekö ole oikeamielisiä oikealla tavalla. Onko kristillisyytemme päälleliimattua, jonkinlaista ostouskoa. Pyrimmekö itse jonkinlaiseen oikeamielisyyteen, joka on meidän rakennettu kuva siitä, ei Jumalan tahto. Ei tähän nyt mitään vastausta löydy. Tämä teksti opettaa meitä katsomaan siihen kuiluun, johon vastaus löytyy vain evankeliumista.

Vain Jumala voi vanhurskauttaa, vain Jumala voi viedä iankaikkiseen elämään. Tapahtukoon hänen tahtonsa.

*Ole hyvä ja muista lähettää uhrilahjasi.
Lahjoittamisen helpottamiseksi meillä on nyt lahjoittamispainike
New Hope seurakunnan nettisivulla osoitteessa www.nhlc.ca
Aikaisemmat sunnuntaisaarnat löytyvät nettisivulta.*

Puh: 705-673-2933 E-mail: office@nhlc.ca Verkkosivu: nhlc.ca
Facebookissa: New Hope Lutheran Church
YouTubissa: New Hope Lutheran Church Sudbury